

en een witte tempel op een heuveltop. — Zij had het gewonnen.

*

Omdat zij niet alles met de handen grijpen kon, wist zij, dat zij moest vluchten, wilde zij iets bezitten van dat geluk.

Het was al half avond, toen Maria eindelijk sliep en zij zich door de genadelooze poort kon wringen. Haar kleine hart klopte; toch was zij niet bang. De maan zou opkomen; de hemel was al vol zilveren vlammen. De aarde hijgde zich uit, warm en bedauwd. In de steengroeve lagen met hoekige slagschaduw de blokken rots: voorwereldsch groot en stil. Zij sloop in de duisternis der overhangende helling; haar sandalen kraakten zacht over de weke mergel.

Dien nacht sliep zij onder groote varens in een pijnbosch, dat krachtig en bitter geurde. Toen zij wakker werd, en niet naast Maria in het breede lage bed lag, huilde ze. Zij at bessen en wilde frambozen en dronk uit de beek, uit de holle hand. Des middags wist ze, dat ze niet terug wilde. Het bosch lag achter haar. Ze vermeed de kolenbranders en liep over een harde steenvlakte. Toen de schemer weer viel, ging de maan op boven een stad met blauwe en roestbruine daken. De dubbele torens der kathedraal waren lichtgeschud; in de ramen schitterden sterren als juweelen.

Zij drementelde kalm nader, sprong op een ossewagen en liet zich de stad binnenrijden; ze wist niet, dat de poorten bijna op haar hielen voor den nacht zouden worden gesloten. Ze liep langs hellende straten en rustte uit tegen het oud gewelf der waterleiding. Het was al middernacht, toen zij ontwaakte door den ommeegang der stadswacht, die met sleepende pieken over het plein kwam. Zij vluchtte, maar de mannen grepen het kleine schichtige dier, dat langs hen wilde schieten. Zij lachten goedaardig en een hunner droeg haar op den arm naar het klooster der Barmhartige Zusters. Zij werd ontkleed en gebaad en in een bed met koele lakens gelegd. Zij sliep dertien uren aaneen.

*

In de jaren, dat het kleine meisje in het klooster bleef, werd de wereld haar bekend. Zij hoorde van zonde en deugd, van bedrog en liefde spreken. Zij leerde borden wasschen, vloeren vegen, bedden opmaken en bidden. Soms mochten de vondelingen onder toezicht van een der nonnen door de stad wandelen, soms ontvluchtten zij deze voorgedij en kozen eigen wegen, ravottend en baldadig.

Savolina haatte de zusters uit den grond van haar hart, behalve de kleine dikke met de donkere oogen, die steeds lachte, als ze onbeschaamd was. De moeder-overste verafschuwde zij. Het was een groote vrouw, van